

TA VARE PÅ DE HELLIGE ØYEBLIKKENE

- fra preken i Rønvik kirke 23. April 2017

Prekentekest fra Johannesevangeliet:

«Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting. Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen. Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtitte i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken. Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde.»

Noen av oss er vårbarn. Med oss vårbarn, er det sånn at det er våren som er den beste årstida. Det er om våren vi ordentlig livner til og får igjen troen på tilværelsen etter vinteren. Både for meg og for andre vårbarn kan det faktisk være sånn at forventningene til at det skal bli vår begynner bare dager etter at sola kommer litt opp på himmelen – i slutten av januar eller så. Det skal ikke mye solvarme til før jeg begynner å se for meg de fine vårdagene, hvor jeg skal sitte ute på verandaen med kaffekoppen min, og se utover hagen, hvor både påskeliljer og tulipaner begynner å strekke

seg. Mens snøen fortsatt ligger på plenen, og jeg hutrer i skinnjakka, er det i mitt indre bilde blitt varmt i solveggen, og krokusen blomstrer.

Nå er det april og vår. Det er nå de fine, varme vårbildene skulle være virkelighet. Men torsdagen haglet det sånn på kirketaket at det hørtes ut som om englene hadde fått trommesett til jul, og fredag måtte skinnhanskene fram igjen da jeg skulle til byen i snødrevet. I lengselen etter vår er det alltid de varme, solfylte dagene som er regelen, og i de indre bildene på forhånd er det aldri snø- og sluddbyger. Men i virkelighetens vår er det ofte motsatt: Det er de kalde, lunefulle dagene som er regelen, men så kommer det også noen fantastiske varme, solfylte, deilige vårdager innimellom: Mange nok til at det gir liv og glede, mange nok av de dagene som skaper tro og håp. Det er de hellige øyeblikkene som gjør at hverdagene får nok lys og varme til at vi ikke mister motet.

Og der er vi midt i dagens fortelling. For denne fortellinga starter i hverdagen. Vi er i disse usikre ukene etter påskedag. Spørsmålet som henger i lufta er: Er Jesus virkelig stått opp? Lever han? Er han den samme som før?

Der er noen fakta som er på plass: Graven er tom. Kvinnene har sett det, Peter og Johannes har sett det, Maria har møtt Jesus i hagen, Emmausvandrerne har møtt han, en dag disiplene var samlet, var Jesus der plutselig, og neste gang fikk Tomas møte han og med selvsyn se sårene i hendene og føttene hans.

Disiplene og de andre vennene til Jesus lengtet etter å oppleve det fellesskapet de hadde. Det hadde vært så viktig for dem. Det var det som gav livet deres retning og innhold.

Men fortsatt har de bare sett glimt av han. Og er han helt den samme som før?

Fortsatt er det mest hverdager. Mest dager med lengsel. Og sånn begynner denne fortellinga. «Vi drar og fisker», sier de til hverandre. For

mat må de jo ha. Og fiske kan man jo alltid gjøre. Det har de jo bestandig kunnet. Men så er det svart hav. Ikke noe fisk. Ikke noe opptur. Stusslig. Kaldt. Så ufyst som det bare kan være etter en mislykket fisketur. Som snøbyger i april.

Men så skjer akkurat det de har lengtet etter: De får igjen oppleve det gode, nære, åpne og trygge fellesskapet sammen med Jesus. Han får dem til å kaste ut nota på andre sida, de får masse fisk og tenker tilbake på det var akkurat her de var den første dagen de traff han. Og når de kommer i land, har han tent et bål på stranda, og allerede lagt fisk til grilling. Det er som en varm, solfylt, vindstille dag i Bodø i april. Og de kan sette seg ned i lag, alle sammen, prate og spise og kjenne at de har det godt. Dette er det de har lengtet etter. I et hellig øyeblikk er alt som før.

Eller ikke helt som før, men kanskje bedre enn før? Fellesskapet er det samme, og tryggheten er om mulig enda sterkere enn før. For før var de redd for at det verste skulle skje: At han skulle dø! Men nå vet de at det verste skjedde: Han døde. Og likevel er de sammen. Og når han deler opp fisken og gir dem, når han tar brødet og deler ut til dem, så vet de at de får brødet fra Han som har gått gjennom døden og er på den andre siden. Og de er fortsatt hans venner. I det øyeblikket er de en del av noe som er mye større enn dem selv, og mye større en livet selv. Fordi himmelen over dem er vidåpen. Et hellig øyeblikk.

Hvor har vi våre hellige øyeblikk? I hva slags situasjoner kan vi kjenne, med hele oss, at vi er en del av noe større, at himmelen over oss er vidåpen? I hva slags situasjoner er det vi kan kjenne Guds nærvær?

Kanskje når det lille barnet åpner øynene og smiler til oss, og vi ser et glimt av Gud?

Kanskje når kantoriet stemmer i med de vare ordene og tonene i «Panis Angelicus»?

Kanskje når du har kommet opp på fjelltoppen og ser landskapet ligger der under deg, med topper og tjern, og med den uendelige himmelen over deg?

Kanskje når du enda en gang synger strofene i yndlingssalmen din, eller leser en av de Bibeltekstene du er mest glad i, og kjenner at de fortsatt bærer deg, at de fortsatt har kraft?

Kanskje når du tar imot brødet og hører «dette er Jesu legeme»?

Det er om å gjøre å holde fast på de hellige øyeblikkene. For det er mange nok hverdager. Det er mange nok dager når man kjenner mer tvil enn tro, eller man er sliten og trøtt og lei. Eller full av sorg over tap eller uro for framtida.

Det er da vi skal hente opp igjen de hellige øyeblikkene og minne oss om at dette er ikke alt. Jesus stod opp fra de døde og ønsket fortsatt fellesskap. Jesus var slett ikke ferdig med disiplene, og han er ikke ferdig med oss. Han vil fortsatt ha fellesskap med oss. Han er stått opp fra de døde, og er like i nærheten av oss. Ikke langer unna enn at vi kan nå han med ei bønn, med en tanke, med et sukk.

- Hilde Fylling, sokneprest